

soudu ze dne 4. listopadu 1928 nestěžoval. Nehledíc k tomu, že z usnesení, jež stěžovateli bylo doručeno a ke spisům přiloženo, nevychází na jevo, že dražba byla povolena v pořadí položky C 8, může podle § 213 ex. ř. při roku k rozvrhu nejvyššího podání podán býti odpor proti tomu, by byl vzat zřetel k pohledávce knihovně zajištěné jak co do její výše, tak i co do jejího požadovaného pořadí, a exekuční soudce musí proto bez ohledu k tomu, v jakém pořadí účtovaná pohledávka jest v pozemkové knize zapsána, zkoumati, zda jí požadované pořadí skutečné přísluší; vždyť při rozvrhu nejvyššího podání může býti přihlíženo jen k nárokům, pro které skutečně bylo nabyto požadovaného pořadí (srovnej rozh. čís. 4152 sb. n. s.). Nezáleží ani na tom, že proti knihovnímu zápisu, pokud se týče proti povolení exekučního prodeje rekurs nebyl podán, neboť otázku, zda k nárokům jest přihlížeti a v jakém pořadí mají býti uspokojeny, jest řešiti v řízení rozvrhovém (§ 212 první odstavec ex. ř.) a také zájem pozdějšího věřitele, odporovati příkázání předcházející pohledávky z nejvyššího podání v určitém pořadí, nastává teprve, když věřitel zví o výši nejvyššího podání a může posouditi, zda vůbec dojde k zaplacení, čili nic. Leč stížnosti nelze vyhověti z důvodu jiného. Zástupce stěžovatele podal při rozvrhovém roku odpor proti příkázání pohledávky 7.973 Kč s přísl. v pořadí exekučního práva zástavního, zaznamenaného na základě směnečného platebního příkazu ze dne 29. července 1927 proto, že tento příkaz se nestal právoplatným, nýbrž že byl uzavřen smír a není prý již možno na základě smíru provésti vnucené zřízení práva zástavního v pořadí záznamu tohoto práva. Stěžovatel nemá pravdu. Záznam práva zástavního stal se ovšem na základě směnečného platebního příkazu, jenž nenabyl pravomoci. Leč ve směnečném sporu došlo k soudnímu smíru ze dne 28. listopadu 1927, jímž byla směnečná pohledávka co do nezaplacené částky jakožto pravá uznána a stala se, jak ze smíru plyne, i vykonatelnou. Nebylo proto třeba zvláštního spravení záznamu, nýbrž toto se stalo podle § 41 b) knih. zák. na základě vykonatelného soudního smíru (res transacta), který ve svých účincích se rovná právoplatnému rozhodnutí ve sporu příslušným soudem. Vymáhající firma nabyla tedy právem vnuceného práva zástavního v pořadí pol. 8 listu C a důsledkem toho byla jí právem v tomto pořadí zbytková pohledávka 7.973 Kč příkázána.

Čís. 9376.

K nároku zmrhané ženy na odškodnění (§ 1328 obč. zák.) za zmařené naděje na zaopatření sňatkem není třeba průkazu, že svedená mohla vejíti v určité jiné manželství; postačí zjištění, že se podle jejích poměrů, jejího dosavadního bezúhonného života, stáří a rodinných poměrů mohla vdáti.

(Rozh. ze dne 15. listopadu 1929, Rv II 30/29.)

Žalovaný udržoval delší dobu se žalobkyní důvěrnou známost, již posléze přerušil. Žalobkyně, tvrdíc, že se dala k důvěrným stykům se ža-

lovaným pohnouti slibem manželství, domáhala se na něm náhrady 50.000 Kč za zmenšenou naději na sňatek. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvnímu soudu, by dále jednal a znovu rozhodl.

Důvody:

Odvolací soud usuzuje, že dovolatelka, která se domáhá náhrady škody podle § 1328 obč. zák., vzešlé jí tím, že její naděje na budoucí sňatek jest značně zmenšena, neuvedla okolností, z nichž by se dalo bezpečně souditi, že jednání žalovaného bylo příčinou nemožnosti sňatku a tím ušlého lepšího zaopatření. Leč neprávem. Napadený rozsudek cituje dovolatelčin přednes a jmenovitě dovolatelkou v řízení soudu první stolice přednesenou okolnost, že událost, která jest podkladem rozepře, vešla ve všeobecnou známost v místě, kde bydlí, že tím byla poškozena její pověst, která u děvčat z kruhů, k nimž patří, jest obyčejně jejich celým věnem, že její otec jest vyšším poštovním úředníkem, a že v těchto společenských kruzích jest věno, pokud se týče náhrada takového věna 50.000 Kč přiměřená. Z tohoto přednesu jest zřejmo, že dovolatelka tvrdila, že s dobrou pověstí bezúhonné dívky provdala by se ve společenských kruzích, k nimž náleží, i bez věna, a že, by se nyní provdala s pověstí, do které ji žalovaný uvrhl svým jednáním v § 506 tr. zák. uvedeným a podle tohoto ustanovení trestným, potřebovala by věna aspoň 50.000 Kč, čímž odůvodňuje, nikoli nepřipadně, škodu ze zmenšení naděje na sňatek. Lze-li u svedené ženy podle názoru její společenské třídy a podle ostatních okolností, doby a místa předpokládati, že se její naděje na sňatek skutečně zmenšila, byla svedením nepochybně zhoršena celá její hospodářská situace a pozbyla všech výhod spojených s tím, že manžel převezme životní břemena, a jest nucena proti přirozenému povolání ženinu starati se sama o výživu, po případě chopiti se výdělečného povolání. To jest pro ni hmotnou ujmu, nikoli jen porušením ideálních statků, jak to ostatně důvodová zpráva k § 166 třetí dílčí novely zdůrazňuje, uvádějíc, že třetí dílčí novelou k občanskému zákonu sice ve prospěch zmrhané cti u ženy stanovena výminka z pravidla, že za porušení ideálních statků nelze požadovati peněžitou náhradu a že se proto § 1328 obč. zák. v novém doslovu vyhnul slovům »plné zadostiučinění«, že však vyslovuje, že náhrada — tak, jak je tomu podle všeobecných pravidel — přísluší zmrhané za utrpenou škodu a ušlý zisk, do kteréhož jest zahrnovati zajisté i odškodnění za zmařené lepší zaopatření zmrhané ženy (§ 1326 obč. zák.). Není zapotřebí průkazu, že svedená mohla vejíti v určité jiné manželství, nýbrž postačí zjištění, že podle dovolatelčiných poměrů, jejího dosavadního bezúhonného života, stáří a rodinných poměrů mohla se vdáti. Byla-li žaloba se žalobním žádáním zamítnuta z příčiny nesprávného právního posuzování sporné věci bez provedení jakýchkoliv důkazů o okolnostech pro

rozhodnutí rozepře závažných, právem jest řízení soudu druhé stolice vytýkána neúplnost řízení, jest tedy i podle čís. 2 § 503 c. ř. s. uplatněný důvod dovolací opodstatněn.

Čís. 9377.

I za stížení budoucího zaopatření jest dáti náhradu. Odbytné jest vyměřiti jistinou, nemá-li škůdce nic proti tomu, nebo jsou-li pro to závažné důvody.

(Rozh. ze dne 15. listopadu 1929, Rv II 96/29.)

Nezletilý žalobce domáhal se na žalovaném z důvodu náhrady škody bolestného a náhrady za budoucně ušlý výdělek. *P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e* přiznal žalobci kromě bolestného též náhradu 8000 Kč za zmenšenou způsobilost k budoucímu výdělku. *O d v o l a c í s o u d* k odvolání žalovaného napadený rozsudek potvrdil a uvedl v otázce, o niž tu jde, v *d ů v o d e c h*: Okolnost, že žalobce v čase žaloby i bez úrazu nebyl k výdělku způsobilým, jest bez významu, poněvadž odškodné bylo přiřknuto jako náhrada za zmenšenou způsobilost k budoucímu výdělku. Jest sice samozřejmé, že nelze v každém případě již předem tuto ujmu stanoviti číselně. Avšak právě to, že důkaz o sporné výši této újmy nelze vůbec provésti, jest jedním z předpokladů § 273 c. ř. s. K tomu, že lze očekávati, že se zdravotní stav žalobcův a tím jeho způsobilost k duševnímu povolání v budoucnostilepší, první soud při volné úvaze přihlížel. Jsou proto odvolatele vyvody v té příčině úplně bez významu, an první soud na základě znalceva posudku měl za jisté, že u žalobce zůstanou trvalé následky.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Pokud jde o náhradu za budoucně ušlý výdělek, je poukázati k tomu, že slova zákona (§ 1325 obč. zák.) nelze vykládati tak úzce, že tím míněn je výdělek, o který žalobce následkem poškození v budoucnosti přijde. Nejde jen o to, nýbrž i o stížení budoucího zaopatření následkem poškození, jak zřejmo z předpisu § 1326 obč. zák. Tento předpis jest v těsné souvislosti s předcházejícím paragrafem. I za stížení budoucího zaopatření jest dáti náhradu (Ehrenzweig, *Privatrecht* § 392, odst. 2) a že zaopatření žalobce bude obtížnější následkem poranění, o tom nelze pochybovati, ano je zjištěno, že u něho potrvá zmenšená způsobilost k duševní práci. Jest pravda, že náhrada za budoucně ušlý výdělek se pravidelně poskytuje důchodem. Ale není vyloučeno žádati odbytné určitou jistinou, když povinný proti tomu nic nemá nebo když jsou pro to závažné důvody (Ehrenzweig na citovaném místě, Randa, *Schadenersatz* str. 215). V souzeném případě žádá žalobce odbytné a žalovaný se proti tomu v první stolici nebránil. Že odbytné jest pro něho